

beide, som Staten foretager. Nu hørte jeg nok, at det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds sagde: Nei, der er dog en Forskjel, lægnøje Mærke til dette Ord indtil, det er et meget vigtigt Ord. Der maa anvendes indtil 220,000 Rb. Meningen derved er naturligvis den, at han mente som saa: Derved har man sagt, at der maa gjerne anvendes mindre — hvad der, selv om det ikke havde staaet der, vilde have været antageligt — men der maa ikke anvendes Mere. Det erkjender jeg fuldkomment, det ligger ogsaa deri, men det ligger ogsaa i enhver anden Lov, der siger saaledes — som f. Ex. de Love, jeg læste op igaar. „Til det og det Arbejde maa der anvendes saa og saa Meget“. I de Love, som handle om Opførelsen af to Forbedningshuse, staaar ikke indtil; men tro de Herrer ikke, at det er affurur det Samme, om der staaar: Der maa anvendes saameget, der maa anvendes indtil saameget eller der maa ikke anvendes mere end saameget? Alle disse Udtryk ere ganske ens; thi Meningen er altid, at kan man bruge Mindre, maa man saa inderligt gjerne gjøre det, men Mere maa man saa overmaade nødtigt bruge; men Meningen er ogsaa den, at man forudsjer, at det næsten altid gaar saaledes, at man bruger mere. Den Paastand, at Bevillingens Omfang skulde have været det ene afgjørende, det, det netop kom an paa, er aldeles urigtig; tværtimod fremgaar det af Forhandlingerne dengang — ikke blot som det blev oplyst igaar — at det ærede Medlem for Svendborg Amts 5te Valgfreds (Høgshro) var meget klar af, at det var umuligt, at man kunde bygge for den Sum eller i alt Fald høist ufandsynligt, at man kunde bygge derfor; men der var ogsaa flere andre Valere, som sagde, at det var slet ikke det, det kom an paa. Seg vil f. Ex. nævne det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen), der sagde, at det var ikke alene det, som det kom an paa, om det just blev 220,000 Rb. eller 300,000 Rb. — Naar det ærede Medlem mente aldeles at kunne knuse mig ved, hvad et Medlem, som staaar mig meget nær i Slægtskabsforhold (C. B. Rimestad), havde sagt under disse Forhandlinger, at hvis Ministeren paatog sig at bygge for denne Sum, og han ikke kunde gjøre det for den, saa fik han lade være at bygge, da maa jeg bemærke, at det ikke for mig er saa aldeles slaaende. For det Første anser jeg ikke denne Mand — navnlig i Bygningsager og deslige — for at være en Autoritet, og for det Andet maa jeg bemærke, at han heller ikke sagde Andet end det, at Ministeren paatog sig at bygge for det, ellers kunde han lade være. Det er ganske vist, at hvis det fra første Færd havde været givet, at man ikke kunde bygge for denne Sum, havde Ministeren været ganske uberettiget til at begynde paa Bygningen; men fra første Færd stillede det sig saaledes, at Ministeren netop maatte tro, at han

kunde komme igjennem. Jeg kan derfor ikke se, at jeg er bleven knust ved dette Citat. — Det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgfreds (Boesen), som jeg i det Hele taget maa holde mig til, søgte dernæst at bevise, at det var en urigtig Paastand, som tidligere var fremsat, at indtil Udgangen af 1873 havde Ministeren ikke været vidende om, at Overskriftelser vilde komme til at finde Sted, og han paakaldte nu navnlig i den Henseende den mageløse Opdagelse, som de havde gjort her i Tillæget i den allersidste Efterkrift til Statsrevisionens Betænkning. Men hvad det ærede Medlem i saa Henseende ansøgte, tror jeg just ikke var egnet til i nogen synderlig Grad at bevise, hvad han vilde. Det ærede Medlem fremhævede for det Første et Punkt, nemlig Scenens Belysning som et Punkt, hvor en Overskriftelse havde kunnet forudses at ville finde Sted af Ministeren paa et tidligere Stadium, nemlig allerede — kan man vel nok sige — i Oktober 1873, men Ministeren havde tidligere fremhævet, at han tænkte at kunne afholde denne Overskriftelse af Theatrets Reservecfond, og at dette ikke vilde blive ham nægtet. Denne Forudsætning blev ham først betaget, da han i Foraaret 1874 fandt sig foranlediget til at indgaa paa det, at bruge Noget af Theatrets Reservecfond til selve Theatrets Bygning og de i Theaterloven nævnte Formaal, men som dengang ikke stod for ham som Noget, der kunde være ham tilladt. Nu vil det ærede Medlem paaberaabe sig Skrivelsen fra Theaterbestyrelsen om, at Reservecfonden, som han sagde dengang var opbrugt eller forbrugt, var ikke disponibel. Men nu vil jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at han i dette Tilfælde ikke har læst denne Skrivelse rigtig, i dette specielle Tilfælde er det gaaet ham som saa ofte Statsrevisionen, naar den ikke rigtig gjengiver Ytringer og Skrivelser, som ere fremkomne, thi det, som staaar i denne Skrivelse, er dette: „Af det ved det kongelige Theaters Virksomhed siden Aaret 1866 tilveiebragte Overstud, der i saa mange Retninger kunde have stillet vigtige kunstneriske og økonomiske Formaal, vil der altsaa være tilbage som Driftskapital, naar det nye Theater skal tages i Brug, det efter Theaterbestyrelsens og vistnok ogsaa Ministeriets Formening aldeles utilstrækkelige Beløb af 20,000 Rb. Med disse Tal for Die ser Bestyrelsen ingen Mulighed for, at den ovenomhandlede Merudgift til Scenebelysningen, 13,572 Rb. 82 Sk., kan udredes af Theatret.“ Der staaar jo altsaa aldeles ikke, at der ikke var Noget i Reservecfonden, hvoraf disse 13,000 Rb. kunde afholdes; men Theaterbestyrelsen udtaler som sin Formening, at det vilde være nødvendigt at have til Raadighed for Theaterdriften i Reservecfonden det Beløb af 20,000 Rb., der var tilbage; men om denne Anskuelse deltes af Ministeren, om han har bifaldet den, det er Noget, som ikke er afgjort. At der var Penge i